ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 29ης Μαΐου 1997 *

Στην υπόθεση C-386/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Süleyman Eker

και

Land Baden-Württemberg,

στην οποία είναι παρεμβαίνοντες το **Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht και το Vertreter des öffentlichen Interesses bei den Gerichten der allgemeinen Verwaltungsgerichtsbarkeit in Baden-Württemberg,**

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της Συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, P. J. G. Kapteyn, H. Ragnemalm και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο Eker, εκπροσωπούμενος από τη Renate Becker, δικηγόρο Titisee-Neustadt,

— το Land Baden-Württemberg, εκπροσωπούμενο από τον Walter Scheifele, Oberregierungsrat (Landratsamt Waldshut),

— το Vertreter des öffentlichen Interesses bei den Gerichten der allgemeinen Verwaltungsgerichtsbarkeit in Baden-Württemberg, εκπροσωπούμενο από τον Harald Fliegauf, leitender Oberlandesanwalt,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Ernst Röder, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Αικατερίνη Σαμώνη-Ράντου, βοηθό ειδικό νομικό σύμβουλο στην ειδική νομική υπηρεσία ευρωπαϊκών κοινοτήτων του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενη από τη Λυδία Πνευματικού και τον Γεώργιο Καριψιάδη, ειδικούς επιστημονικούς συνεργάτες στην ίδια υπηρεσία,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Catherine de Salins, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον Claude Chavance, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Wolf Okresek, Ministerialrat στο Bundeskanzleramt-Verfassungsdienst,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Jörn Sack, νομικό σύμβουλο,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Eker, του Vertreter des öffentlichen Interesses bei den Gerichten der allgemeinen Verwaltungsgerichtsbarkeit in Baden-Württemberg, της Γερμανικής Κυβερνήσεως, της Γαλλικής Κυβερνήσεως και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 30ής Ιανουαρίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Μαρτίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1995, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Δεκεμβρίου 1995, το Bundesverwaltungsgericht υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της Συνδέσεως (στο εξής: απόφαση 1/80). Το Συμβούλιο Συνδέσεως έχει συσταθεί με την Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας που υπεγράφη, στις 12 Σεπτεμβρίου 1963, στην Άγκυρα, αφενός, από την Τουρκική Δημοκρατία, αφετέρου, από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, και η οποία συνήφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε επ' ονόματι της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Eker, Τούρκου υπηκόου, και του Land Baden-Württemberg, σχετικά με την άρνηση παρατάσεως της ισχύος της αδείας διαμονής του στη Γερμανία.

3 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία της υποθέσεως της κύριας δίκης, ο Eker εισήλθε παρανόμως στη Γερμανία την 1η Δεκεμβρίου 1988 και απελάθη από τη χώρα αυτή στις 13 Φεβρουαρίου 1989.

4 Στις 17 Ιανουαρίου 1991, ο Eker ενυμφεύθη στην Τουρκία Γερμανίδα υπήκοο και επανήλθε στη Γερμανία, στις 6 Απριλίου 1991, εφοδιασμένος με άδεια εισόδου.

5 Στις 17 Απριλίου 1991, ο Eker έλαβε άδεια εργασίας χωρίς τοπικούς περιορισμούς και καλύπτουσα όλες τις επαγγελματικές δραστηριότητες, ενώ, στη συνέχεια, στις 24 Ιουλίου 1991, έλαβε άδεια διαμονής που έληγε στις 24 Ιουλίου 1992.

6 Από τις 15 Ιουνίου μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 1991 ο Eker εργάστηκε σε ένα ξενοδοχείο στο Schluchsee (Γερμανία).

7 Στη συνέχεια εργάστηκε από την 1η Οκτωβρίου 1991 μέχρι τις 15 Νοεμβρίου 1992 σε μια φυσικοθεραπευτική κλινική στο Höchenschwand (Γερμανία). Την 1η Φεβρουαρίου 1993 επανήρχισε την τελευταία του δραστηριότητα.

8 Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέσχε ο Eker, το ζεύγος χώρισε στις 24 Ιουλίου 1991. Τον Απρίλιο του 1992, ο Eker βεβαίωσε ότι είχε κινηθεί διαδικασία διαζυγίου.

9 Στις 22 Ιουλίου 1992 ο Eker ζήτησε την ανανέωση της αδείας διαμονής του στη Γερμανία.

10 Τότε, το Landratsamt Waldshut του χορήγησε βεβαίωση ισχύουσα μέχρι τις 11 Αυγούστου 1992, ενώ ταυτόχρονα του επεσήμανε ότι προετίθετο να απορρίψει την αίτησή του. Με απόφαση της 12ης Αυγούστου 1992, το Landratsamt αρνήθηκε να ανανεώσει την άδεια διαμονής του Eker και τον διέταξε να εγκαταλείψει, επ' απειλή απελάσεως, το γερμανικό έδαφος.

11 Η ασκηθείσα από τον Eker κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή έγινε, πρωτοδίκως, δεκτή πλην όμως απορρίφθηκε κατόπιν ασκήσεως εφέσεως από το Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg με απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1994. Το τελευταίο αυτό δικαστήριο έκρινε, κατ' αρχάς, ότι οι διατάξεις του γερμανικού δικαίου δεν παρέχουν αυτοτελές δικαίωμα διαμονής υπέρ Τούρκου υπηκόου που έχει χωρίσει από τη Γερμανίδα σύζυγό του. Ακολούθως, ο Eker δεν μπορεί να στηριχθεί στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, και τούτο για τον λόγο ότι η διάταξη αυτή απαιτεί ο Τούρκος εργαζόμενος να έχει εργαστεί νομίμως επί ένα έτος στον ίδιο εργοδότη, προϋπόθεση που ο ενδιαφερόμενος δεν πληρούσε κατά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος της αδείας του διαμονής.

12 Κατόπιν τούτου, ο Eker άσκησε αναίρεση ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht, ισχυριζόμενος ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 επιβάλλει απλώς να ζητείται η ανανέωση της άδειας εργασίας και διαμονής προκειμένου για απασχόληση στον ίδιο εργοδότη και ότι ο ίδιος πληρούσε την προϋπόθεση αυτή κατά την υποβολή της αιτήσεώς του.

13 Μολονότι διαπίστωσε ότι η άρνηση ανανεώσεως της αδείας διαμονής δεν ήταν επικριτέα από πλευράς του γερμανικού δικαίου, το Bundesverwaltungsgericht διερωτήθηκε μήπως ήταν δυνατή μια πλέον ευνοϊκή για τον Eker λύση βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80.

14 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, που περιλαμβάνεται στο κεφαλαιο ΙΙ (Διατάξεις κοινωνικής πολιτικής), τμήμα 1 (Ζητήματα σχετικά με την απασχόληση και την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων), της αποφάσεως 1/80, έχει ως εξής:

«Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 σχετικά με την ελεύθερη πρόσβαση στην απασχόληση των μελών της οικογενείας του, ο Τούρκος εργαζόμενος ο οποίος απασχολείται στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους:

— έχει, στο κράτος μέλος αυτό, μετά από ένα έτος νόμιμης απασχολήσεως, δικαίωμα ανανεώσεως της αδείας εργασίας στον ίδιο εργοδότη, εφόσον κατέχει θέση απασχολήσεως·

— έχει, στο κράτος μέλος αυτό, μετά από τρία έτη νόμιμης απασχολήσεως και υπό την επιφύλαξη της προτεραιότητας που πρέπει να δίδεται στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας, δικαίωμα να αποδεχθεί, στο πλαίσιο του ίδιου επαγγέλματος, από εργοδότη της επιλογής του, άλλη προσφορά εργασίας, που γίνεται υπό κανονικές συνθήκες και καταγράφεται από τις σχετικές με την απασχόληση υπηρεσίες αυτού του κράτους μέλους·

— έχει, στο κράτος μέλος αυτό, μετά από τέσσερα χρόνια νόμιμης απασχολήσεως, ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του.»

15 Συναφώς, το Bundesverwaltungsgericht διερωτάται μήπως ο Τούρκος εργαζόμενος μπορεί να ζητήσει παράταση των αδειών του εργασίας και διαμονής βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/89, μόνον εάν έχει νομίμως απασχοληθεί, αδιαλείπτως επί ένα έτος, στον ίδιο εργοδότη ή εάν, αντιθέτως, αρκεί, για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, ο εργαζόμενος να έχει ασκήσει, αδιαλείπτως επί ένα έτος και υπό την κάλυψη εγκύρων αδειών εργασίας και διαμονής έμμισθες δραστηριότητες σε περισσότερους του ενός εργοδότες και επιθυμεί να εξακολουθήσει να εργάζεται στον τελευταίο του εργοδότη.

16 Κατά συνέπεια, το Bundesverwaltungsgericht, κρίνοντας ότι για την επίλυση της διαφοράς απαιτούνταν η ερμηνεία της διατάξεως αυτής, ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πληροί ο Τούρκος εργαζόμενος τις προϋποθέσεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΟΚ/Τουρκίας και στην περίπτωση κατά την οποία, κατά το πρώτο έτος απασχολήσεώς του, εργάσθηκε μεν, με την άδεια των εθνικών αρχών, αδιαλείπτως πλην όμως σε διαφόρους εργοδότες και επιθυμεί να συνεχίσει να απασχολείται στον τελευταίο εργοδότη του;»

17 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να μάθει αν το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η παράταση της ισχύος της αδείας διαμονής Τούρκου εργαζομένου εντός του κράτους μέλους υποδοχής εξαρτάται από την άσκηση, αδιαλείπτως επί ένα έτος, νόμιμης εργασίας στην υπηρεσία ενός και μόνον εργοδότη ή αν η διάταξη αυτή περιορίζεται στο να απαιτεί την αδιάλειπτη άσκηση επί ένα έτος εργασίας δεόντως καλυπτομένης από άδειες εργασίας και διαμονής, έστω και στην υπηρεσία περισσοτέρων του ενός εργοδοτών, εφόσον ο ενδιαφερόμενος ζητεί παράταση της αδείας του διαμονής με σκοπό να εξακολουθήσει να εργάζεται στον εργοδότη στον οποίο απασχολείται.

18 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να υπογραμμιστεί, πρώτον, ότι, ύστερα από την απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-192/89, Sevince (Συλλογή 1990, σ. I-3461), το Δικαστήριο έχει, κατά πάγια νομολογία, αποφανθεί ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 έχει άμεσο αποτέλεσμα εντός των κρατών μελών, οπότε οι Τούρκοι υπήκοοι που πληρούν τις προϋποθέσεις του μπορούν να επικαλούνται ευθέως τα δικαιώματα που τους παρέχουν οι διάφορες περιπτώσεις της διατάξεως αυτής (βλ., όσον αφορά την πλέον πρόσφατη νομολογία, την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1997, C-171/95, Tetik, Συλλογή 1997, σ. I-329, σκέψη 22).

19 Δεύτερον, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, τα δικαιώματα τα οποία οι τρεις περιπτώσεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, παρέχουν

στον Τούρκο εργαζόμενο όσον αφορά την απασχόληση συνεπάγονται κατ' ανάγκην, άλλως το δικαίωμα προσβάσεως στην αγορά εργασίας και απασχολήσεως θα στερούνταν κάθε αποτελέσματος, την ύπαρξη υπέρ του ενδιαφερομένου δικαιώματος παραμονής (βλ., όσον αφορά την πλέον πρόσφατη νομολογία, την προπαρατεθείσα απόφαση Tetik, σκέψη 24).

20 Τρίτον, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 απαιτεί, προκειμένου να γεννηθεί δικαίωμα ανανεώσεως της αδείας εργασίας του Τούρκου εργαζομένου, να έχει προηγηθεί νόμιμη εργασία διαρκείας ενός έτους, χωρίς όμως να διευκρινίζεται αν πρέπει να πρόκειται για περίοδο απασχολήσεως στην υπηρεσία του εργοδότη για τον οποίο ζητείται η ανανέωση της αδείας ή αν μπορεί να πρόκειται για περίοδο σωρευθεισών απασχολήσεων σε περισσότερους του ενός εργοδότες.

21 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι οι τρεις περιπτώσεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, παρέχουν στον Τούρκο εργαζόμενο δικαιώματα που ποικίλλουν και εξαρτώνται από προϋποθέσεις που διαφέρουν σε συνάρτηση με τη διάρκεια ασκήσεως νόμιμης εργασίας εντός του οικείου κράτους μέλους (βλ., όσον αφορά την πλέον πρόσφατη νομολογία, την προπαρατεθείσα απόφαση Tetik, σκέψη 23).

22 Πρέπει να αναγνωριστεί, αφενός, ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, καθώς απαιτεί να έχει προηγηθεί αδιάλειπτη απασχόληση ενός έτους προκειμένου να γεννηθεί δικαίωμα ανανεώσεως της αδείας εργασίας στον ίδιο εργοδότη, βασίζεται στην αρχή ότι μόνο μια συμβατική σχέση που έχει διαρκέσει ένα έτος συνεπάγεται την παγίωση της εργασιακής σχέσεως ώστε να διασφαλίζεται στον Τούρκο εργαζόμενο το συνεχές της απασχολήσεώς του στην υπηρεσία του ίδιου εργοδότη.

23 Αφετέρου, η συνοχή του συστήματος της βαθμιαίας ενσωματώσεως του Τούρκου εργαζομένου στην αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής, που έχει θεσπιστεί με τις τρεις περιπτώσεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, θα

διαταρασσόταν αν ο ενδιαφερόμενος είχε το δικαίωμα να εισέλθει στην υπηρεσία άλλου εργοδότη, χωρίς να πληροί την προϋπόθεση της νόμιμης εργασίας ενός έτους που προβλέπει η πρώτη περίπτωση της παραγράφου 1. Πράγματι, σύμφωνα με την δεύτερη περίπτωση της ίδιας παραγράφου, μόνον ύστερα από τη συμπλήρωση τριών ετών νόμιμης εργασίας εντός του οικείου κράτους μέλους παρέχεται στον Τούρκο εργαζόμενο η δυνατότητα να εισέλθει στην υπηρεσία άλλου εργοδότη, και τούτο υπό την προϋπόθεση ότι ο τελευταίος σχετίζεται με το ίδιο επάγγελμα όπως ο προηγούμενος και σέβεται την προτεραιότητα που πρέπει να δίδεται στους εργαζομένους των κρατών μελών.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, η πρώτη περίπτωση του άρθρου 6, παράγραφος 1, που δεν προβλέπει ούτε το δικαίωμα του ενδιαφερομένου να επιλέγει άλλον εργοδότη ούτε τις επιφυλάξεις που περιλαμβάνονται στη δεύτερη περίπτωση της διατάξεως αυτής, δεν μπορεί να νοηθεί υπό την έννοια ότι ο Τούρκος εργαζόμενος μπορεί να πληροί τις προϋποθέσεις της διατάξεως αυτής και, ως εκ τούτου, να προβάλλει τα δικαιώματα που αυτή παρέχει, όταν, πριν από τη λήξη του πρώτου έτους νόμιμης εργασίας σε συγκεκριμένο εργοδότη, ο εν λόγω εργαζόμενος εισέρχεται στην υπηρεσία νέου εργοδότη.

25 Επομένως, σε περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης όπου οι αρμόδιες αρχές επέτρεψαν στον Τούρκο εργαζόμενο, πριν από τη συμπλήρωση ενός έτους νόμιμης εργασίας στον πρώτο εργοδότη για τον οποίο χορηγήθηκαν οι άδειες εργασίας και παραμονής, να αλλάξει εργοδότη, το δικαίωμα για ανανέωση των αδειών αυτών που προβλέπεται από το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, γεννάται μόνο μετά τη συμπλήρωση νέας περιόδου νόμιμης εργασίας ενός έτους.

26 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου.

27 Πράγματι, με την απόφασή του της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-355/93, Eroglu (Συλλογή 1994, σ. I-5113), το Δικαστήριο έχει ήδη ερμηνεύσει το άρθρο 6,

παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή δεν παρέχει δικαίωμα για ανανέωση της αδείας εργασίας στην υπηρεσία του πρώτου εργοδότη στον Τούρκο υπήκοο ο οποίος εργάστηκε επί ένα και πλέον έτος στον εργοδότη αυτόν και, στη συνέχεια, για δέκα περίπου μήνες, σε άλλον εργοδότη.

28 Στην ίδια απόφαση, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι η διάταξη αυτή αποσκοπεί στο να διασφαλίζει απλώς το συνεχές της απασχολήσεως στην υπηρεσία του ίδιου εργοδότη και, επομένως, δεν έχει εφαρμογή παρά μόνο στο μέτρο που ο Τούρκος εργαζόμενος ζητεί την παράταση της ισχύος της αδείας του εργασίας προκειμένου να εξακολουθήσει να εργάζεται στην υπηρεσία του ίδιου εργοδότη πέραν της αρχικής περιόδου ενός έτους νόμιμης εργασίας (σκέψη 13).

29 Το Δικαστήριο προσέθεσε ότι τυχόν επέκταση της εφαρμογής της διατάξεως αυτής επί Τούρκου εργαζομένου ο οποίος, αφού εργάστηκε νομίμως επί ένα έτος, αλλάζει εργοδότη και ζητεί την παράταση της ισχύος της αδείας εργασίας του προκειμένου να εργαστεί εκ νέου στην επιχείρηση του πρώτου του εργοδότη, αφενός, θα επέτρεπε στον εργαζόμενο αυτόν να αλλάξει εργοδότη δυνάμει της διατάξεως αυτής πριν παρέλθει η προβλεπόμενη στη δεύτερη περίπτωσή της προθεσμία τριών ετών και, αφετέρου, θα στερούσε από τους εργαζομένους των κρατών μελών την προτεραιότητα που τους δίδεται δυνάμει της περιπτώσεως αυτής όταν ο Τούρκος εργαζόμενος αλλάζει εργοδότη (σκέψη 14).

30 Όμως, καίτοι είναι αληθές ότι τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως εκείνης διαφέρουν από αυτά της διαφοράς της κύριας δίκης, εφόσον η Eroglu είχε αλλάξει εργοδότη ύστερα από ένα έτος νόμιμης εργασίας εντός του κράτους μέλους υποδοχής και ζήτησε την ανανέωση της αδείας της εργασίας προκειμένου να εισέλθει εκ νέου στην υπηρεσία του πρώτου εργοδότη της, η ερμηνεία που το Δικαστήριο έδωσε με την απόφαση εκείνη στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, ισχύει, κατά μείζονα λόγο, για μια περίπτωση όπως αυτή του Eker όπου ο Τούρκος εργαζόμενος άλλαξε εργοδότη πριν από τη λήξη του πρώτου έτους απασχολήσεως εντός του οικείου κράτους μέλους και ζητεί την παράταση ισχύος της αδείας του διαμονής προκειμένου να εξακολουθήσει να εργάζεται στην υπηρεσία του νέου εργοδότη του πριν καν συμπληρώσει ένα έτος νόμιμης εργασίας στην επιχείρηση του τελευταίου.

31 Ενόψει των ανωτέρω, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τούτο εξαρτά την παράταση ισχύος της αδείας διαμονής Τούρκου εργαζομένου εντός του κράτους μέλους υποδοχής από την άσκηση αδιαλείπτως επί ένα έτος νόμιμης εργασίας στην υπηρεσία ενός και του αυτού εργοδότη.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική, η Ελληνική, η Γαλλική και η Αυστριακή Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1995 το Bundesverwaltungsgericht, αποφαίνεται:

Το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της Συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, πρέπει

να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι τούτο εξαρτά την παράταση ισχύος της αδείας διαμονής Τούρκου εργαζομένου εντός του κράτους μέλους υποδοχής από την άσκηση αδιαλείπτως επί ένα έτος νόμιμης εργασίας στην υπηρεσία ενός και του αυτού εργοδότη.

Mancini Murray Kapteyn

Ragnemalm Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαΐου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

G. F. Mancini